

testní listiny, a je-li tato, jako zde, rozčleněna na dvě části, každá tato část musí býti uzavřena a kryta způsobem, naznačeným v čl. 88 čís. 8 sm. ř. V témž smyslu řešena táž otázka již při poradě o prvním Pruském návrhu směncného řádu z roku 1845 (Fuchsberger, Entscheidungen, 2. vydání II. díl str. 320). Poukaz téhož autora k odchylné praxi saských soudů vysvětluje se, jak sám uvádí, zvláštnostmi saského práva, plativšího v čase příslušných rozhodnutí. Poněvadž, jak doličeno, jest dovolání žalovaného již ze shora řečeného důvodu opodstatněno, bylo mu vyhověno, aniž třeba bylo, zabývati se dalším obsahem dovolacího spisu.

Čís. 1172.

Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. vztahuje se též na místnosti obchodní. »Nájemníkem« rozumí se nájemník ve smyslu zákona o ochraně nájemců.

(Rozh. ze dne 9. září 1921, R II 345/21.)

Soud prvního stálice vyhověl návrhu na odklad exekuce vyklizením obchodních místností, rekursní soud odkladu nepovolil. Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a nařídil prvnímu soudu, by, proveda nutné šetření, o návrhu znovu rozhodl.

Důvody :

Nelze souhlasiti s náhledem rekursního soudu, že se nevztahuje nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. na nájem obchodních místností. Nařízením tím dle jeho nadpisu vydána prozatimní ustanovení o vyklizení místností nájatých a pod. k ochraně povinných k vyklizení místností takových a to, jak nařízení v závorce příkladmo povinné ty uvádí »nájemníka, domovníka, zaměstnance s bezplatným bytem atd.« Ochranu osob, přístřeší potřebujících, upravovalo před tím zákonodárství nařízením ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n. a ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n., na jejich místo nastoupil zákon ze dne 24. dubna 1919, čís. 223 sb. z. a n. »o ochraně zaměstnanců používajících bezplatného bytu«, jehož platnost byla nařízením ze dne 23. prosince 1919, čís. 674 sb. z. a n. prodloužena až do 31. března 1920, když zároveň nařízením ze dne 17. prosince 1919, čís. 671 sb. z. a n. byla prodloužena platnost shora uvedeného nařízení o ochraně nájemníku ze dne 17. prosince 1918 do konce března 1920 a nařízením ze dne 30. března 1920, čís. 175 sb. z. a n. až do vydání nových předpisů, což se stalo zákonem ze dne 8. dubna 1920 o ochraně nájemníku čís. 275 sb. z. a n. V nařízení čís. 223/19 sb. z. a n. jako zaměstnanci používající bezplatného bytu příkladmo jsou uvedeni v § 1, v závorce »domovník, vrátný, topič, kočí atd.« Přihlédne-li se ke znění § 1 nařízení čís. 409/20 sb. z. a n., patrně, že tam jako osoby, povinné k vyklizení, tedy osoby, na něž nařízení to má se vztahovati, jsou v § 1 příkladmo uvedeny »nájemník, domovník, zaměstnanec s bezplatným bytem atd.«, se kterými výrazy setkáváme se právě v zákoně o ochraně »nájemníků« a v nařízení o ochraně »zaměstnanců používajících bezplatného bytu«. mezi něž patří

i domovník, jako zvláštní jich druh patrně jen proto jmenovaný, že zákonodárství obmýšlelo poměr domovníků upravit zvláštním zákonem, což se také skutečně stalo zákonem ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n. Nelze proto dle tohoto vývoje zákonodárství o tom pochybovati, že nařízení čís. 409/20 sb. z. a n. má slovem »nájemník« na mysli nájemníka ve smyslu zákona o ochraně nájemníku, právě tak, jako přejímá slova domovník a zaměstnanec s bezplatným bytem z nařízení o ochraně zaměstnanců, používajících bezplatného bytu čís. 223/19 sb. z. a n. Pojem nájemníka pak vymezen v ustanovení §§ 1 a 31 zákona o ochraně nájemníku, dle nichž ustanovení o bytech vztahují se, pokud není jinak ustanoveno, také na jednotlivé části bytů a jakékoliv jiné místnosti, které jsou předmětem nájemní nebo podnájemní smlouvy. Dle § 1 nařízení min. spravedlnosti ze dne 17. prosince 1918, čís. 83 sb. z. a n. bylo stanoveno, že předpisy tohoto nařízení vztahují se k nájmu bytů a jednotlivých částí bytů a k nájmu obchodních místností, které ustanovení bylo rozšířeno §em 31 nyní platného zákona o ochraně nájemníků i na jakékoliv jiné místnosti, které jsou předmětem nájemní smlouvy, jak patrně z důvodových zpráv tisk 2666 a 2749 zasedání Národního shromáždění Československého z roku 1920. Nájemníkem najaté místnosti jsou proto též místnosti obchodní bez bytu. Ve věci však nelze rozhodnouti pro neúplnost řízení. Dle § 1 cit. nařízení čís. 409/20 sb. z. a n. může exekuční soud na návrh povinného až na dobu jednoho čtvrtletí odložit exekuci vyklizením najatých nebo používaných místností, nemá-li povinný bez své viny jiné přiměřené náhrady. Při tom dle volného uvážení je hleděti na nezbytně nutnou potřebu povinného (rozh. čís. 96 věst.). Tyto podmínky nebyly zjištěny. Prvý soud odložil exekuci pouze na osvědčení městského úřadu v K., dle něhož ve městě K. je nedostatek obchodních místností, ač je zároveň známo, že některé firmy mají po dvou místnostech obchodních, o byty však že je potíž daleko větší. Z toho není patrné, zda povinný nemá jiné přiměřené náhrady bez své viny a náhrady té nemá vůbec. Lze spíše souditi z osvědčení městského úřadu, že o obchodní místnosti v místě tak velká nouze není, což tvrdí i navrhovatelka tím, že povinný, kdyby se byl skutečně staral, náhradních místností opatřiti si mohl, že jich však ani nepotřebuje, ježto má dostatek místností pro uložení zboží i prodej jeho ve vlastním bytě, jen přes jeden dům vzdáleném. V tomto smyslu je třeba šetření provést dle § 55 odst. 2 a 3 ex. ř., aby mohlo spolehlivě býti rozhodnuto o návrhu odkládacím.

Čís. 1173.

Obmezující výklad slova »dětí cizí« (§ 681 obč. zák.) platí i na případ, kdy děti byly ustanoveny substituty.

(R zh. ze dne 13. září 1921, R I 1099/21.)

Zůstavitelka zanechala dovětek, jenž byl uznán pravým a platným a jímž odkázala kromě jiných odkazů dům č. p. 52 s pozemky svému bratru Josefu J. nebo jeho dětem, sestře Anně Z. nebo její dcerám na polovic a dětem Anny K.: Jaromíru a Slávkovi po 1000 K. Bratr Josef J. však předemřel a zůstaly po něm: syn Karel, dcera Milada a po předemřelém